

På Ekumeniakyrkans Kyrkokonferens i Jönköping för tre veckor sedan var DN:s kulturchef Björn Wiman en av de inbjudna talarna. Han menar att vi i kyrkorna har ett språk med möjlighet att tala allvar och varna mänskligheten. Och det har han ju rätt i.

Frågan är varför vi inte använder oss av det? Är vi rädda? Kan vi undra. Rädda för att inte passa in, bli omtyckta eller vara korrekta.....

Idag kommer påminnelserna om dom, världens slut, ansvar, skam, skuld från helt andra håll än från kyrkorna.

En av dessa som talar om världens situation heter Roy Scranton.

Han talar om vårt öde. Och så utvecklar han i sin bok tankarna om att världen går mot sitt slut.

En slags profet för vår tid kanske han vill vara.

”Det är redan kört” menar denne författare och universitetsprofessor som kallas klimatfilosof. ”Vi har kanske 30 år på oss”....läser jag att han sagt.

”Vad gör du då”, frågar intervjuaren i svensk TV.

”Jag ägnar mig åt mina närmaste och mina studenter, jag mediterar, jag försöker ägna mig mer åt poesi, blir svaret.

Profeter behövs. Men vi är inte alltid klara över *vilka* profeter vi ska lyssna till.

Det kan vara svårt känna igen den röst som är äkta och sann.

Idag är en profet huvudperson i våra kyrkor. Johannes hette han.

Vad ska det inte bli av detta barn?

Ja, så frågade man sig lite till mans bland grannar och vänner till Johannes föräldrar redan tidigt i hans liv.

2.

Hans tillblivelse och omständigheterna kring hans födelse var annorlunda.

Minst sagt.

Modern var en överårig kvinna som blev gravid. Fadern blev stum då han fick inte kunde tro att de skulle bli föräldrar efter ett långt men barnlöst liv.

Nu när sonen är född så ska han få heta Johannes, påstår modern.

Men fadern, som ju är stum, ska också få säga sitt. Han skriver ner namnet som

Det var ju lämpligt. Det verkar verkligen som om Gud har ett finger med i detta skeende. Det finns en särskild plan med Johannes liv.

Nu finns det säkert en plan för varje människas liv. Det tror jag. Men med Johannes verkar det vara något extraordinärt.

Han ska få visa riktningen inför någon som ska ändra historiens gång. Han ska bli en föregångare, en som banar väg. Och därför finns Johannes som centralfigur två söndagar under året i kyrkan: Tredje söndagen i Advent och så denna dag, söndagen efter Midsommardagen.

Johannes kallad Döparen är den siste profeten, brukar det heta. Den som uppträder alldeles före Messias.

Utan profeter förvildas folket heter det i Ordspråksboken (29:18).

Vad ska vi ha profeterna till? Den frågan är ganska självklar att ställa så här på Johannes Döparens dag.

Profeterna varnade, öppnade ögonen på folk och var stundtals väldigt skarpa med sin kritik av hur folk levde och hur de handlade mot varandra.

3.

En *samhällskritiker* på många sätt. En nagel i ögat på sin samtid. Men somliga profeter kom också att få inge hopp hos de bedrövade under t.ex. deportation.

En slags *sanningssägare* kan vi också kalla dem. Som Jesaja skriver: *hans tunga* (dvs. profetens) *blev till ett skarpt svärd!*

Johannes Döparen som var släkt med Jesus genom att Maria och Elisabet var släkt. Ingen bok finns från Johannes hand.

Men vi har i Lukasevangeliet berättelserna om hur Johannes' födelse förutsågs och hur han som vuxen kom att bli en sträng *botgöringens* talesperson.

Det dop som Johannes utförde fick också Jesus själv del av. Det var ett *omvändelsens dop*. Jesus som ingen omvändelse behövde, ville gå in i mänsklighetens villkor och därför genomgick han

samma dop som alla dessa skaror av människor som samlades vid Jordanstranden för att döpas av Johannes. Johannes-dopet inlemmar Jesus som en av oss: Gud blir människa ända ner på vår nivå. Och så börjar Jesu liv på jorden. Det är nu som världshistorien kommer till en vändpunkt. Gud blir människa. Inkarnationen. Hädanefter kommer ingenting att vara sig likt!

profeters tvärsäkra blick för orättvisor och missförhållanden gör vårt samhälle mänskligare. *Om vi kan lyssna.* Därför kan vi verkligen behöva läsa dessa sanningens ord än i denna dag.

Johannes visste att hans uttalanden kunde innebära hans död. Han blev genom sitt sanningssägande en martyrer. Men han visste att om ingen säger emot så förvildas människan! *Han var kallad att inte hålla tyst!*

4.

Handla rättvist och rättfärdigt och rädda den utplundrade ur förtryckarens våld. Kränk inte invandraren, den faderlöse och änkan...utropar Jeremia. (Jer. 22:3b)

Hur låter det idag? Denna vecka – Midsommarveckan – den skönaste tiden med den längsta och ljusaste dagen under hela året!

Den tid då vi önskar att vi kunde vara både sorglösa och fria från oro.....efter en mörk och lång vinter. För det vore vi värda!

Nu är kristenlivet är ingen dans på rosor. Vi talar ofta om glädjen i det kristna livet. Den är viktig. Men sanningen är att allvar, ansvar och oro för vår omvärld är mera lämpligt för oss att stanna vid.

Ja, nödvändigt för vår framtid.

Nu har säkert människor i alla tider ansett att just deras egen livssituation är allvarlig och kräver ett särskilt ansvar. Det ligger i människans lott att försöka göra sitt allra bästa av sin stund på jorden och för sin samtid. Att göra skillnad.

Vår tid är inte annorlunda. Vi behöver framtidstro, vi behöver inspiration, vi behöver goda förbilder, vi behöver kraft.

Och den kristna kyrkan i världen har en tydlig kallelse att vara Guds utsträckta händer i alla tider och för alla generationer.

Vi behöver ge allt vi har – och så lita på att Gud fyller på resten! Är inte det en typisk hurtfrisk kristen inställning? Som kanske kan verka alltför kaxig och självsäker – men som även är ett hälsotecken! Att inte ge upp, att försöka upprätthålla en optimistisk grundsyn och tillit till att förändringar är möjliga....

Vi vill påstå att kristen livssyn innebär framtidstro, utveckling och växande. Att blunda eller vara tyst inför orättvisor är inte en hållning som vi kan utläsa

glädje hos Gud.

Kristet liv är ansvarstagande och hårt arbete. När vi läser om vår systerkyrka Hindustani Covenant Church i Indien i tidningen Sändaren så kan vi bara konstatera att vi lever ett mycket privilegierat liv i vår del av världen.

Kristna i många länder är hotade. Och det i sådan utsträckning som vi inte riktigt kan förstå. Och ändå kämpar de på! Ger inte upp. Utmanas i sin tro och håller fast vid den. Försöker leva i Kristi efterföljd med kärleken som motto. De har stora problem i sin miljö. Sina problem. Förföljelse av kristna förekommer på många håll i världen, har vi förstått.

Nu har vi våra egna problem som vi har en kallelse att ta tag i.

Vi – de privilegierade på jorden – behöver Guds kärleks kraft för att klara mötet med de utmaningarna. Så får vi lyssna till dessa röster som säger oss sanningar och ger oss utmaningar i vår egen samtid. De som inte håller tyst utan vågar säga som det är.

Ta tillbaka det allvars-språk som vi faktiskt kan använda – åter igen.

Sammanlänkat med stora portioner hopp, tillit och tro. För Gud är större än människors begränsade förstånd. Därför räknar vi med Guds Andes kraft till allt det goda som vi människor kan åstadkomma. Det är inte alls kört! Det vågar vi hoppas.

Låt oss be –

Gud, sänd oss profeter som likt Johannes skärper vår blick för de utmaningar som är vårt ansvar.

Lär oss ödmjukhet och kärlek i omsorgen om människors liv och jordens framtid.

Låt oss få leva i tillit till att du visar oss vägen och inger oss mod och uthållighet.

AMEN

CM/ 19 06 23

